

Ema a jednorožec

Tajemství krystalu

Oldřiška Ciprová
Ilustrace Lenka Němcová

bambóok

bamb**oo**k

Ema a jednorozec

Tajemství krystalu

Oldřiška Ciprová
Ilustrace Lenka Němcová

První kapitola

„Jak ses měla, Emi?“ zeptala se Barča Emy zvědavě, když se v pondělí ráno potkaly před školou. Barča byla Emina nejlepší kamarádka. Celý týden se neviděly, protože byly jarní prázdniny. Ema je trávila u babičky na statku.

„Tomu neuvěříš, Barčo,“ vykládala Ema s očima navrch hlavy a rozhazovala přitom rukama.

„Popravdě jsem od toho tvýho telefonátu napnutá jako struna.“ Barča narážela na to, jak jí Ema jednoho rána o prázdninách

vzbudila telefonem a potřebovala nutně vědět všechno o existenci Říše snů.

„Budeš mrkat,“ pravila Ema záhadně a zahihňala se. Obě dívky už byly skoro v šatně a Ema ztišila hlas, aby ji ostatní spolužáci neslyšeli. „Zachránila jsem jednorožce!“

„Cože? Toho, jak se ti o něm zdálo? Ve snu jsi ho zachránila?“ Barča vykulila oči a zůstala stát jako přibitá. Před prázdninami Emu pronásledovaly sny o jednorožci a Barča, která byla odborníkem na výklad snů, Emě

zjišťovala, co asi může znamenat, že se jí ten jednorožec pořád do snů vrací.

„Ne ve snu. Opravdově,“ pleskla se Ema do čela, jako by bylo normální, potkat živého jednorožce. „Objevil se u babičky na statku. A je to holka!“

„A babička ho tam pořád má? Můžu ho vidět? Prosím!“ zaškemrala Barča.

„Jmenuje se Keira. A vidět už ji nemůžeš, protože se vrátila zpátky do Říše snů. Čarodějka Aislin si ji odvedla.“

„Ach jo, proč se takové věci nikdy nepříhoda mně?“ posteskla si Barunka.

„To nevím,“ zamyslela se Ema. „Aislin mi řekla, že jsem Vyvolená.“

„Jako k čemu? K tomu, že umíš fantazírovat víc než ostatní?“

„Ty mi nevěříš?“ zarazila se Ema, kterou ani ve snu nenapadlo, že by její historka zněla nevěrohodně.

„Emi, já ti věřím, vždyť ty nikdy nelžeš. Jenom si myslím, že se ti možná motá sen a skutečnost. Přece by toho jednorožce musel někdo vidět. A byly by toho plný

noviny a internet! Někdo by ho natočil a dal ho na youtube," vysvětlovala Barča.

„Ale ona nevypadala jako jednorožec," zamračila se Ema. „Měla podobu bílé klisny. Keira se dala poznat jenom mně. Jenom já jsem viděla její roh a křídla. Pro ostatní byla jenom normální kůň.“

„Aha, tak to už dostává smysl," přikývla Barča a Ema chvíli nevěděla, jestli to myslí ironicky, nebo doopravdy. Ale protože kamarádka už nic neříkala, Ema usoudila, že ji přesvědčila.

Začalo zvonit a obě se rychle rozběhly do třídy.

Druhá kapitola

„Tak vyprávěj,“ kývla Barča na Emu, když spolu šly ze školy. Celý den se o přestávkách řešilo, jestli holky ze třídy půjdou na koncert Ewy Farné, nebo ne, a když půjdou, tak s kým... no prostě na vypravování o Keiře nebyl čas. Ale Barča na to nezapomněla a hned po škole začala Emu zpovídat. Dneska je nikdo z rodičů nevyzvedával, měly tedy spoustu času, aby si všechno pověděly cestou domů.

„Už jsem ti to přece říkala,“ broukla Ema, která nevěděla, jestli se chce svěřovat se

svým tajemstvím, když se Barča tváří tak nevěřičně.

„Ty se na mě zlobíš?“ zeptala se Barča, protože si nemohla nevšimnout, že je Ema jako vyměněná.

„Nezlobím. Jen uvažuju, jestli se mi to fakt celé jen nezdálo. Možná máš pravdu.“

„Neblázni, já to tak přece nemyslela!“

„Já vím,“ usmála se Ema smutně. Ale je fakt, že o sobě Aislin ani Keira nedaly vědět a přitom říkaly, že se nevidíme naposledy.“

„Tak víš co?“ rozhorlila se Barunka. „Pojď se mnou zítra po škole k nám. Vlezeme si na půdu, kde máme starou knihovnu po dědečkovi, a já ti tam ukážu všechny knížky, ve kterých se píše o té tvé Říši snů. A ty mi povíš, jestli jsi někdy něco takového viděla, ano?“

„To je super nápad,“ zajásala Ema. Nejsem určitě jediná, kdo tam kdy byl. Jsi bezva kamarádka, Barčo,“ zasmála se Ema a upalovala k domovu.